

Lucie Gillová, *Luba a Rudolf Pellarovi: Překlady z angličtiny*

Tato práce je věnována soubornému pohledu na překladatelské dílo manželů Pellarových, kteří patří k našim nejvýznamnějším překladatelům anglicky psané literatury druhé poloviny 20. století.

První část (kap. 2) věnuje diplomantka vcelku zdařile a poutavě biobibliografickým skutečnostem - základním životopisným údajům této dvojice a souborným informacím o jejich překladatelském díle. Hlavní část práce (kap. 3) se pak zabývá popisem a vývojem jejich překladatelské metody; závěr (kap. 4) shrnuje získané poznatky.

Diplomantka se soustředila na několik nejvýznamnějších děl z obsáhlého překladatelského souboru prací této dvojice, z nichž samozřejmě vyniká jejich v pravém smyslu odvážně novátorský překlad Salingerova románu *Kdo chytá v žitě*, který se koncem šedesátých let stal přímo epochální literární senzací, a jehož vrchol představují překlady z náročného díla Williama Faulknera. Za specificky záslužnou pokládám partii věnovanou překladům knižních titulů (3.2), které často bývají sice detailní, ale přesto nejsvízelnější součástí překladatelského úkolu.

Z textu je zřejmé, že diplomantka význam překladatelského díla manželů Pellarových upřímně oceňuje, ale přesto se k němu dokáže při svých analýzách stavět kriticky; především konstatováním, že nezřídka poněkud přeháněli důraz na „volnost“ překladu a odchylovaly se (především v detailech) od originálu až příliš „samostatně“ – byť jim samozřejmě přiznává právo na originalitu řešení podmíněného zásadními strukturálními rozdíly obou jazyků. (Na svých někdejších překladatelských seminářích jsem měl několikrát se studenty při práci s románem *Kdo chytá v žitě* příležitost s podivem konstatovat, jak nápadně, byť velmi smysluplně, se liší základní barvitá poloha pellarovského překladu v posazení mluvy mile naivního smutného pubertálního hrdiny od celkem nijak příznakové angličtiny originálu.)

Práce Lucie Gillové splňuje i všechny formální požadavky, a proto ji navrhuji k obhajobě s předběžným hodnocením *velmi dobře*.

V Praze 8. září 2011

Miroslav Jindra